

• ЕВАНГЕЛСКО ЧЕТИВО •

† 1 НЕДЕЛЯ НА ВЕЛИКИЯ ПОСТ – ПРАВОСЛАВНА

Вонва време Исус поиска да отиде в Галилея, и намира Филипа и му казва: върви след Мене. А Филип беше от Витсанда, от града Андреев и Петров. Филип намира Натанаила и му казва: намерихме Исуса, сина Иосифов, от Назарет, за когото писа Моисей в Закона, и говориха пророците. А Натанаил му рече: от Назарет може ли да излезе нещо добро? Филип му казва: дойди и виж. Исус видя Натанаила да отива към Него и казва: ето истински израилянин, у когото няма

лукавство. Натанаил Му казва: отде ме познаваш? Исус отговори и му рече: преди Филип да те повика, когато ти беше под смоковницата, видях те. Натанаил Му отговори: Рави! Ти си Син Божий, Ти си Царят Израилев. Исус му отговори и рече: ти вярваш, понеже ти казах: видях те под смоковницата; по-големи неща от това ще видиш. И казва му: истина, истина ви говоря: отсега ще виждате небето отворено, и Ангелите Божии да възлизат и слизат над Сина Човечески. (Им 1:43–51)

• ОТЕЧЕСКО НАСЛЕДСТВО •

СЛОВО ЗА НЕДЕЛЯ ПРАВОСЛАВНА

Братя и сестри, днес ние виждаме земната Църква угнетена, обременена с товара на множество беди и скърби (а това е почти постоянното състояние на Православната Църква от деня на нейното основаване) и се питаме: има ли за какво да се радваме и тържествуваме?

Първото тържество на Православието било установено, когато

Църквата в борба с иконоборческата ерес е отстоявала своето право и дълг да се покланя на иконите на Христа, на Божията Майка и светиите, и с това е защитавала и истината на Боговъплъщението. И днес Църквата продължава да празнува и ще празнува до края на света явяването в него на Живия Бог. В днешния плуралистичен век, във време на всеобщо равнодушие и безразличие към Истината, това тържество на Църквата за мнозина може да изглежда архаично и даже опасно. Нали даже тези, които рядко отварят Библията, знаят, че в нея се говори за любов. Не е ли любовта най-главното в християнството? Враждите и разделенията сред християните не възникват ли от недостиг на любов? Да, източникът на разделенията е в недостига на любов, но не достига ли преди всичко не любов към ближния, а именно любов към Бога, и

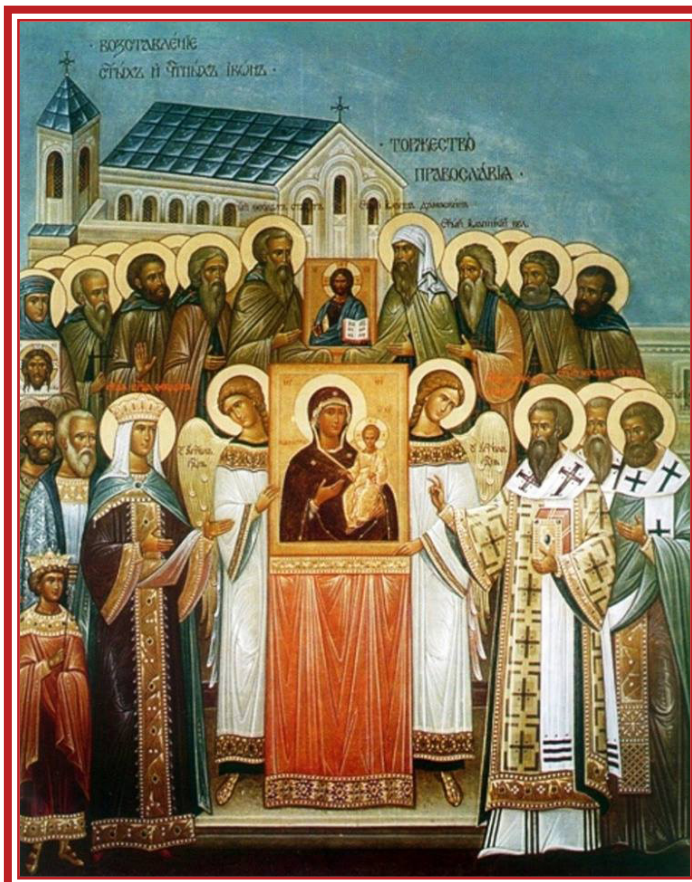
затова духовният взор на човека се помрачава и той вече не познава Своя Отец Небесен. А не познавайки Отца, не познава и не разбира братята си.

Тържеството на Православието—това е тържество на Църквата, която е „стълб и утвърждение на истината“ (Тим. 3:15). Утвърждение на Истината над ереста, а не над хората.

За хората, които волно или неволно са се заблудили в своите мъдрувания, Църквата скърби, желаейки никой да не погине, но „всички човеци да достигнат до познание на истината“ (1 Тим. 2:4). А колко много християни само по име са православни, робуват на суевория, блуждаят между невежеството и ереста, тичат от един целител към друг, а в храма се появяват

само на собствените си кръщения, венчания и погребения.

Гръцката дума „*ὀρθοδοξία*“ означава и „правилно величание“, и „правилно учение“, т.е. може да се преведе не само като „Православие“, но и като „Правоверие“. Славословие то, според учението на светите отци, е висша степен на молитва, защото изразява чистата и безкористна радост на душата за своя Господ. Нали смисълът на духовния живот се заключава в това да научи човека не просто правилно да богословства, но правилно да се моли. Да си спомним, как във Великия покаен канон, който слушахме тази седмица, се споменава за това, че ние „православно величаем“ Божията Майка. При такова, литургическо, разбиране за Православието като учение за правилна прослава на Господа, за правилна постановка на духовния живот, става ясно защо тържеството на

Православието се отбелязва именно на днешния ден. Защото, кога човек е по-способен към славословие, ако не в тази неделя: цялата седмица ние сме пребъждали в покаяние, признали сме своите немощи пред Бога, и ето, пролепи сълзи за своите съгрешения, ние пристъпваме към светата Чаша, защото „Господ е дошъл да призове не праведници, а грешници към по-

каание“ (Мат. 9:13). И как да не поблагодарим на Господа за Неговото милосърдие към нас, как да не Му въздадем слава! Но Православието е невъзможно без Правоверие. Историята на Църквата показва, че там, където правата вяра се нарушава, започна да се разрушава и духовният живот. Нали в зависимост от това, как хората мислят за Бога, те си създават свои представи за спасението, за отношенията между Бога и човека. И ако учението за спасението, за крайното предназначение на човека се окаже погрешно или непълно, то и духовният живот на човека ще се окаже непълноценен.

За нас е особено важно да познаваме своята вяра, защото отново идва време на борба за Православието. Чрез мнозина лъжеучители и много издания сега се предлага на Църквата така да преосмисли своята вяра, че живата душа на Православието да изчезне. Те уверяват себе си и нас, че Православието—това е някаква национална идеология. Ние трябва да знаем, че Православието—това е начин на живот в Бога и че всякакви държавни и национални организирани форми на живот за нас са вторични.

Други говорят, че Православието—това е култура, някакво „културно наследство“. Ние трябва да знаем, че Православието—това не е създаване на културни форми, а съкровено придобиване на Светия Дух.

Трети утвърждават, че Православието е само една от исторически образували се форми на християнството и че тя трябва да бъде надмогната в сливането на всички християнски изповедания. Ние желаем единението на християните не на минималната основа на нашата обща вяра, а на тази пределна пълнота на Богодаруваното откровение, което било дадено на светите отци. Нали никога в духовния живот не трябва да се равняваме по най-слабите, но, напротив, през цялото време трябва да търсим по-опитни и духовно по-богати наставници. Идват още някакви и казват, че Христос—това е един от „учителите на човечеството“, такъв като Буда, Конфуций, или Кришна. Но ние трябва да знаем, че Христос не е просто учител или пророк, Той е Сам Господ, станал човек, за да спаси хората.

И Той ни спасява не само със Своето слово и Своята проповед, но преди всичко със Своето Разпятие и Възкресение и с изпращането на Светия Дух. И затова ние знаем, че всеки, който учи за спасение покрай Кръста и без Възкресението—не е пратен от Бога.

Не трябва да мислим, че времето за борба с лъжеученията е минало и е останало в далечната от нас епоха на Вселенските събори. И днес Господ ни зове да отстояваме Истината на Православието пред умножаващите се проповедници на тъмнината. И призовава всички нас—не само иерарсите и свещениците, но и миряните, всички вярващи, където и да се намираме—у дома или в сред наши приятели или работа, според силите ни да отстояваме Православието. И ако някой от нас няма сили и знания, за да обоснове с доказателства невъзможността от съвместяване на Православието с възраждащото се днес езичество и разни псевдорелигиозни учения, то всеки от нас може просто да предупреждава своите ближни: „Хора, този лъжеучител е далеч от Православието, той лъжесвидетелства, като твърди, че е с Църквата и действа едва ли не с нейно съгласие“.

Но, разбира се, нашето главно духовно оръжие в защита на Истината—това е нашата молитва. Ако ние, по дух, а не само по име, сме наистина православни, Сам Господ със Своята благодат ще ни напътства и подпомага.

Нека се молим за нашата Църква, която и днес е застрашена от лъжеучения. Да се молим за нашето Отечество, за да се върне отново към Христа и негодите, които днес преживяваме да способстват не за помътняване на разума на хората, а, напротив, за пробуждане в тях гласа на съвестта. Нека се молим и за нас самите в оставащите дни на Великия пост да преуспяваме в духовния живот. Да се молим Господ да ни дарува духа на истината, за да влезем в радостта на Неговото Възкресение!

Амин.

Автор: **Свещеник Вячеслав Алексеев, 2009 година**

Източник: **www.pravoslaviето.com**

• ОТЕЧЕСКО НАСЛЕДСТВО •

РЕВНОСТТА ПО ХРИСТА НА БЛАЖЕНИЯ КОДРАТ

През царуването на император Деций огромно множество християни били държани в тъмници, измъчвани с глад и различни изтезания. Праведният Кодрат, който бил благороден и богат, заплащал на стражите да го пускат да влиза при затворените християни, като им носел храна и ги увещавал да бъдат твърди пред всички ужаси на смъртта заради любовта си към Бога.

В същото време в Никоидия пристигнал някакъв царски чиновник на име Перений и поискал да види списъка на богоотстъпниците (така идолопоклонниците наричали християните). Като видял огромното им множество, тиранинът се закле да заличи даже и паметта за тях сред живите.

Християните били изправени на съд пред събрания за целта народ. Съдията заплашително извикал: „Нека всеки да каже своето име, чин (обществено положение—б. пр.) и отечество!“. Блаженият Кодрат, който тайно изповядвал вярата в Христа, бил страничен зрител и стоял зад всички. Като видял страдалците плахи и боязливи, той се побоял да не би някой от тях поради страх от заплахите и мъченията да се отрече от Христа Спасителя и решил да покаже пример на страдалчество до смърт. Той силно извикал зад народа: „Ние се наричаме християни, по чин

сме раби Христови, а нашето отечество е Небето“. Като чул това, императорският сановник заповядал на войниците да хванат и доведат по-близо до него този, който си позволил такава наглост (така мислел служителът на злобожието). Но Кодрат, изпълнен с дръзновение към Бога, не дочакал да го водят, а сам тръгнал и застанал пред Перений, като си проправял път с ръце сред струпания народ. Всички обърнали очи към него, а той, като се оградил с кръстното знамение, извикал: „Заставам тук от името на всички и ти обещавам, че ние, всички, колкото ни виждаш тук, не сме нищо друго освен воители на Исуса Христа“.

Като гледали изпълнения с такава голяма ревност изповедник на православната вяра, всички християни се почувствали по-силни и изпълнени с желание по-скоро да пролят кръвта си, отколкото да кажат макар и една дума в полза на езичеството. Свети Кодрат станал предшественик на страдалците.

Човек не трябва да се съмнява и колебае дали да жертва себе си, ако има повод да обърне или подкрепи другите по пътя на спасението.

Автор: **протоерей Григорий И. Мансетов**

Из: „Училище за благочестие“

• БЪЛГАРСКИ СВЕТИИ •

ЖИТИЕ НА СВ. МЪЧЕНИК ЙОАН БЪЛГАРИН

5 МАРТ

Блаженият Йоан бил родом от България. По някакъв случай той се поддал на дяволските козни и се отрекъл от Христа. Но подир някое време той осъзнал своето голямо прегрешение и започнал да се кае за отричането си от християнската вяра.

В това душевно състояние, търсейки успокоение на своята съвест, той напуснал родното си място, дошъл в Света Гора Атонска. Тук Йоан три години прислужвал на един духовен старец. Но понеже съвестта му все още не му давала покой, той винаги бил унил, печален и мълчалив. Самият му вид показвал, че е претърпял някаква голяма злополука.

Като не могъл повече да понася угризенията на съвестта Йоан напуснал Св. Гора, дошъл в Цариград, облякъл се като турчин и в този си вид влязъл в джамията „Св. София“. Там той започнал да се кръсти и да се моли по християнски, кое-

то извънредно поразило агаряните. Разгневени, те сурово се нахвърлили срещу него и го питали защо прави така. А той безстрашно изповядал, че е християнин, затова се кръсти като християнин и се покланя на Христа, Който е Син Божий и истински Бог.

Агаряните се опитали да го отклонят от неговата вероизповед, но като се убедили, че тя е непоколебима, те веднага му отсекли главата във в двора на „Св. София“. Това станало на 5 март 1784 година.

Така блаженият Йоан получил светъл мъченически венец от Христа Бога на 19-годишна възраст.

© *Жития на светиите. Синодално издателство, София, 1991 година, под редакцията на Партений, епископ Левкийски и архимандрит д-р Атанасий (Бончев)*

• ОТЕЧЕСКО НАСЛЕДСТВО •

СВЕТИТЕ ОТЦИ ЗА ПРОШКАТА

Християнинът не бива да помни злото, но е длъжен от сърце да прощава на съгрешилите срещу него.

(свт. Василий Велики)

Не трябва да помним греха на този, който е съгрешил и се е покаял, а трябва да му простим от сърце.

(свт. Василий Велики)

Ако ти, човече, не простиш на всеки, който е съгрешил против теб, не се насилвай с пост и молитва. Ако на брата си, срещу когото за нещо си се прогневил, не прощаваш дълга, то съвсем напразно постиш и се молиш: Бог няма да те приеме.

(преп. Ефрем Сирин)

От все сърце да си простим един другиму съгрешенията! Защото ние сме раби на нелъжовния Бог, Който е казал: „Ако ли не простите на човеците съ-

грешенията им, и вашият Отец няма да прости съгрешенията ви“ (Мат. 6:15). А ние понякога дори три пъти в един ден не можем да простим един на друг.

(преп. Ефрем Сирин)

Прощката често води към спасение, обуздавайки със срам обидилия и извеждайки го от състоянието на страх, тя го привежда към чувство на любов и най-крепко благоразположение.

(свт. Григорий Богослов)

Прощавай ти, който си получил прощение; бъди милостив ти, който си помилван. Чрез човеколюбие припечелвай човеколюбие, дорде е време.

(свт. Григорий Богослов)

Нищо не ни уподобява на Бога така, както когато прощаваме на хората, които ни обиждат.

(свт. Иоан Златоуст)

Колкото повече някой е съгрешил против нас, толкова повече ние трябва да бързаем да се примирим с него, защото той става причина да ни се простят по-голям брой грехове.

(свт. Иоан Златоуст)

Каквато е разликата между сто динария и десет хиляди таланта, толкова голяма е и разликата между нашите

грехове пред Бога и прегрешенията на ближните по отношение на нас.

(свт. Иоан Златоуст)

Ако ние просим от Бога прошка на греховете и сме получили многократно просимото, така че заради това не сме претърпели тук никакво зло, а в същото време нашите ближни не желаем да сподобим с този дар, то така се уподобяваме на онзи лукав раб, който като получил от своя господар прощение на дълга от десет хиля-

ди таланта, не простил на своя ближен дълга от сто динария, заради което и Господ, като че съдейки по закона, казал: „Раб лукави, аз ти простих целия оня дълг, защото ми се примоли; не трябваше ли и ти да се смилиш над другаря си, както и аз се смилих над тебе? И като се разгневи господарят му, казано е, предаде го на мъчители, докле да му изплати целия дълг“. И като заключение от това казва: „Тъй и Моят Отец Небесен ще стори с вас, ако всеки от вас не прости от сърце на брата си прегрешенията му“ (Мат. 18:32–35).

(преп. Марк Подвижник)

Добродетелта да бъдат прощавани обидите се препятства от две страсти: тщеславието и сластолюбието, затова преди всичко е нужно да се отречеш от тях в ума си и след това вече да се стараеш да придобиеш тази добродетел.

(преп. Марк Подвижник)

Макар този, който трябва да те моли за извинение да не те моли и да не се безпокои от това, поради което и ти би могъл да сметнеш, че е извинително за теб да не му прощаваш това, което той ти е сторил; но ти въпреки всичко дай му прошка, ако може, като го повикаш при себе си, а ако това е невъзможно, сам в себе си му прости и със своите постъпки му показвай, че не желаш отмъщение.

(прп. Исидор Пелусиот)

„И прости нам дълговете ни, както и ние прощаваме на длъжниците си“ (Мат 6:12). Милостивият Господ ни обещава прощение на нашите грехове, ако ние сами покажем добър пример, прощайки греховете на нашите братя: прости нам, както и ние прощаваме. Очевидно е, че с надежда в тази молитва може да проси само онзи, който сам е простил на своите длъжници. Който от все сърце не прости на съгрешилия против него брат, такъв чрез тази молитва ще си изпроси не помилване, а осъждане. Защото ако тази негова молитва бъде чута, то в съответствие с неговия при-

мер какво би трябвало да последва, ако не неумолим гняв и непременно наказание. „Съдът ще бъде безмилостен за оновова, който не е показал милост“ (Иак. 2:13).

(преп. Иоан Касиан)

Прощението на греховете е освобождение от страстите, за които този, който не се е избавил чрез действието на благодатта, още не е получил прощение.

(авва Таласий)

В прощението на нашите врагове и вършенето на добри дела по отношение на тях се състои истинското великодушие, което е една от най-важните черти на богоподобие.

(преп. Никодим Светогорец)

Верен признак, че са ни простени греховете е тогава, когато усетим в сърцето си, че напълно сме простили на ближните си всички съгрешения против нас.

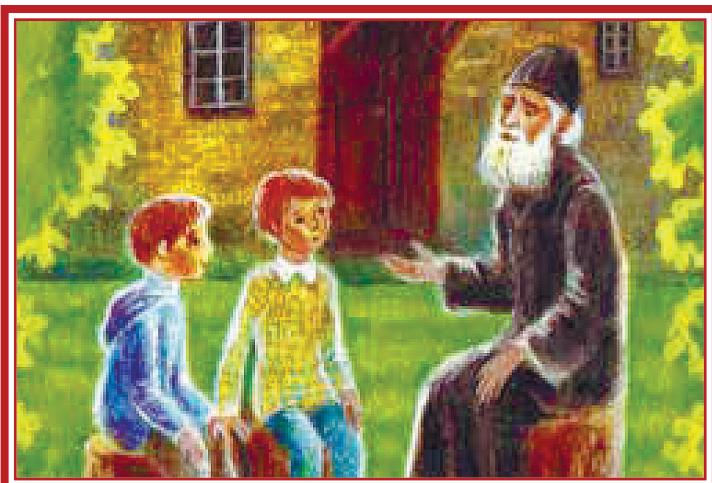
(свт. Игнатий Брянчанинов)

Библиотека „Святоотеческое наследие“

• ДЕТСКИ СВЯТ •

КАК ДА РАЗДЕЛИМ СЛИВИТЕ?

(ПРИТЧА)

Често питали стареца Паисий какво е справедливостта. Как да постъпваме справедливо? А той отговарял:

—Има човешка справедливост, а има и Божествена.

—Как така? Как да ги различим?

—Представи си, че някой е отишъл на гости при приятел и имало десет сливи. Единият изял осем, а другият—две. Справедливо ли е според вас?

—Не!—възкликнали всички.

Преподобният Паисий продължавал:

—Тогава така. Двама приятели имали десет сливи. Те ги разделили по равно, на всеки по пет, и ги изяли. Справедливо ли е това?

—Да!

—Но това е човешка справедливост,—обърнал внимание старецът.—Има още и Божествена справедливост! Представете си, че единият от приятелите се е досетил, че другият обожавал сливи и затова казал:

—Моля те, изяж ги, аз не мога да ги гледам: от тях ме боли коремът. Добре ще е, ако успея и една да изям.

Дай на другия онова, което му се иска, а не половината, дай му хубавото, а на себе си остави лошото. В това се състои Божествената справедливост!

Преведе от руски език: Йоанна Калешева

Източник: Детско списание „Камбанка“, бр. 2, 2016 г

ПРАВОСЛАВЕН КАЛЕНДАР

5 МАРТ

† 1 Неделя на Великия пост Православна.
Св. мчци Конон и Йоан Българин. Гл. 4, утр.
ев. 4, ап. Евр. 11:24–26 (с. 325), лит. ев.
Ин 1:43–51 (Вас. лит.)
(Молевен на Неделя Православна)
(Тип. с. 429)

6 МАРТ

Св. 42 мчци в Амория

7 МАРТ

Св. свщмчци Василий, Еврем,
Капитон и др. епископи Херсонски

8 МАРТ

Преп. Теофилакт, еп. Никомидийски
(Презд. лит.) (Тип. с. 430)

9 МАРТ

* Св. 40 мчци Севастийски.
Св. мчк Исихий Доростолски
(Презд. лит.) (Тип. с. 236, т. 6)

10 МАРТ

Св. мчци Кюдрат и Галина (Презд. лит.)
(Тип. с. 430)
(Вечерта Малко повеч. с Богороди-
чен канон и акатист II статия)

11 МАРТ

Св. Софроний, патр. Йерусалимски.
Св. Софроний, еп. Врачански
(ЗЛАТ. ЛИТ.) (Тип. с. 431)

2017

Енорийският лист се издава с благословията на председателя на храма—протоиерей Емилиян Костадинов

Адрес на редакцията:

гр. София, ж.к. „Дружба“ 2, храм „Свети Пророк Илия“

www.svetiilia.bg